

UN NEGRE DE BLANCA ÀNIMA

Sortia de la seva cabanya un infant de nou o deu anys, negre de cara i desperta intel·ligència, quan es trobà tu per tu amb un capità anglès.

Amb una fe clara i sense núvols, ostentava sobre el seu pit despullat l'escapulari de la Verge del Carme que li havia regalat el P. Missioner.

«—Hola, garneu,—li digué el capità— com presumeixes els teus drapets! Però de què et serveixen, beneïtò? No comprens que tot això és un engany del Missioner papista?»

Callà de moment el petit negre; però de sobte s'illuminà la seva faç i miran de fit a fit l'anglès li replicà amb molta gràcia: «Capità, i perquè porta vostè aquestes cintes en la solapa? Sens dubte s'ha ben burlat de vostè el blanc que li ha regalat aquestes ridiculeses.»

«—Molt de cuidado en les teves paraules, minyó; perquè aquestes condecoracions són senyal d'ésser un bon servidor de la meua reina i senyora, la reina d'Anglaterra, que és també la teva reina.»

«—Sí, eh? Doncs aquest escapulari, senyor anglès, és senyal també de que sóc un bon servidor de la meua Reina i Senyora la Verge del Carme.»

Guerra als religiosos!...

... Clamen amb mal dissimulada ira aquells que irònicament s'anomenen a si mateixos amics del pobre. No veieu que són una pesada càrrega per a la societat que els ha d'alimentar i un enemic del pobre?

Sí, eh? Són inútils a la societat aquells Religiosos i Religioses que tenen cura de 416 hospitals, escampats per les diferents províncies d'Espanya, on 82,376 malalts abandonats, troben la salut del cos

i la pau de l'ànima? Són enemics del pobre aquells Religiosos i Religioses que sustenten a 190,460 pobres, fills de la nostra Pàtria?

Són enemics temibles aquells que passen la seva vida pregant pels qui no preguen, demanant a Déu la pau i felicitat de les nacions i ensenyant de paraula i amb l'exemple el camí que ens ha de menar vers una veritable felicitat?

Endevinalla

—Quin és l'instrument que amb més destresa manegen les dones?

—Em pensaria que l'agulla.

—Ca, home! Són les tisores.

—No entenc pas per què.

—Veuràs. Les dones generalment són molt piadoses; però moltes d'elles tenen el defecte de tallar amb molta freqüència la fama dels altres.

Descobrir les faltes del proïsme és un

defecte molt lleig i contrari a la cristiana caritat.

Calumniar l'innocent és encara molt pitjor.

Cal tenir molt de cuidado en les paraules, car amb molta facilitat, parlant dels altres farem un pecat mortal. En lloc d'ocupar-nos del proïsme examinem la nostra vida i veurem quants defectes tenim encara i quantes virtuts ens manquen assolir.

D'això sí que en treurem bon profit.